

POTWORA

DANIEL JANŮ

Potwora

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

POTWORA

Cover © Daniel Janů

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vrážné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-36-5 EPUB

978-80-88394-37-2 MOBI

978-80-88394-38-9 PDF

Obsah

1. Trutnov, 13. Července 2024
2. Na polském území, asi půl hodiny poté
3. Toho času skupina B na polském území
4. Vrch Kluka, opuštěný komplex APN 7-1
5. Opuštěný komplex APN 7-1
6. Hlavní cesta do Niedamirówa, ve stejnou dobu
7. Okolí vrchu Owczarka, o půl hodiny později
8. Okolí vrchu Owczarka
9. 2 hodiny později, směr Jarkowice
10. Kamienna Góra
11. Horní Albeřice, ve stejnou dobu
12. Horní Albeřice, ve stejný čas
13. Trutnov, Šímův byt, o několik hodin později
14. Horní Albeřice, druhý den v 8:00
15. Okolí vrchu Owczarka
16. Horní Albeřice, lesní parkoviště
17. Czarnów, tajný komplex APN 7-2, 10:13h
18. Žacléř, místní velitelství pohraniční stráže, půl hodiny poté
19. Lubawka, velitelství pohraniční stráže
20. Warszawa, ministerstvo obrany
21. Warszawa, ministerstvo obrany
22. Czarnów, tajný komplex APN 7-2
23. Czarnów, tajný komplex APN 7-2
24. H8 - SKRYTÁ NENÁVIST
25. Neděle 22. března 2020
26. Den druhý 9:15 h
27. Pondělí 23. března 2020 6:27 h
28. Úterý 24. března 2020 - Východ slunce 5:50 h

29. Středa 25. března 10:12 h
30. Čtvrtek 26. března 2020
31. Pátek 27. března 2020 - Východ slunce 5:49 h
32. Úterý 19. května 2020
33. Středa 20. května 2020 9:30 h
34. Čtvrtek 21. května 2020 7:14 h
35. Pátek 22. května 2020 8:58 h
36. Pátek 22. května 9:17 h
37. Pondělí 25. května 2020 10:00 h
38. Pondělí 25. května 2020 10:24 h
39. Úterý 26. května 2020 9:30 h
40. Středa 27. května 2020 9:30 h
41. Čtvrtek 28. května 2020 8:30 h
42. Pátek 29. května 2020 9:34 h

1. Trutnov, 13. Července 2024

Byla sobota. Parta sedmi kamarádů ten den vyrazila na houby. Zdenda Hrazdil vyjel se svou škodou Fábie, do které se posadil Mirek, Lešek a Luboš zvaný Vztekloun. Do stříbrného Citroena, který patřil Bláhovi, nastoupil Tonda se Šímou.

„Potom včerejším dešti tam bude hub, že pojedeme s plnými košíky,“ těšil se Mirek.

„V to doufám,“ ozval se Lešek.

Nejvášnivější houbař z Trutnova. Alespoň se to o něm povídalo.

„A potom si dáme pivo u mě na chatě,“ pousmál se Mirek.

„To беру!“

„Já taky!“ přidal se Hrazdil a sešlápl plyn až na podlahu.

První auto se začalo druhému vzdalovat.

„Kam tak ženou!“ vyhrkl Bláha, který řídil svého Citroena a snažil se držet modré Fábie, která uháněla po silnici jako divá.

„Možná má Lešek strach, že bychom mu všechny houby vysbírali,“ poznamenal Tonda s úsměvem na tváři.

„Možná bych mu měl ukázat, co ten můj Citrouš umí,“ Bláha zařadil větší rychlostní stupeň.

Zazubil se. Sešlápl plyn na podlahu a předklonil se blíž k volantů. Jeho Citroen se začal přibližovat k modré Fabii.

„Hele, Bláha nás chce předjet,“ ozval se Mirek.

„Má silnější auto,“ sykl Luboš.

„Za chvíli tam budeme, už mě nepředjede,“ poznamenal Hrazdil a začal pravou rukou hrabat v přihrádce.

„Co hledáš?“ zeptal se Lešek.

„Cigarety.“

„Já myslel, že jsi toho už nechal,“ divil se Luboš.

„Zkoušel jsem to, ale bylo to silnější než já,“ odvětil Hrazdil.

„Opět.“

„No jo, prostě jsem to nedal,“ špitl a nalezenou krabičku strčil do kapsy u košile.

„Raději se věnuj řízení,“ zavrčel Luboš.

Zdenda Hrazdil pokynul hlavou a před první zatáčkou přibrzdil. Hned za ní byla odbočka do lesa. Modrá Fabie tam vjela jako první. Stříbrný Citroen byl v závěsu.

* * *

Vozy zaparkovaly vedle červeného vozu, u kterého stál chlápek s dvěma košíky.

„Takových hub!“ vyhrkl Lešek.

„Jsme tu brzy, najdeme jich taky dost,“ zareagoval Mirek.

Lešek kývl a vystoupil z vozu.

„Dobrý den,“ pozdravil neznámý houbař.

„Dobrý den,“ pozdravil Mirek, který jako první vystoupil z auta.

„Dobrej,“ zabručel Luboš.

Bílý Citroen zaparkoval hned vedle Hrazdilové Fabie.

„Dobrý den,“ pozdravil Bláha, jakmile vystoupil.

„Chtěli jste nás předjet, co?“ vyprskl Lešek s úsměvem na tváři.

„Stačil by jeden kilometr a měl bych vás,“ řekl Bláha.

„Jsme tu první!“ sykl Luboš.

„Vážně jsi jel také, Vztekoun?!“ podivil se Šíma.

„Já jsem zase překvapený, že ses dokázal odtrhnout od těch tvých sci-fi seriálů, Šímo!“ odsekl Luboš zvaný Vztekoun.

‘Tomu chlapovi stačí málo a je hned nasraný,’ prolétlo Šímovi hlavou.

„Hub je tu opravdu dost,“ vstoupil do toho neznámý houbař a první košík plný velkých hřibů strčil do kufru.

„Proto jsme tady!“ ozval se Lešek a vytáhl si košík.

Z bundy si vytáhl nožík. Vyzkoušel, jestli je dost ostrý a pak ho zase vrátil zpátky.

„Máte všichni košíky?“ zeptal se Zdenda.

„Ano.“

„Ano.“

Ozývalo se téměř současně.

„Proč máš hadrovou tašku?“ podivil se Tonda a ukazoval rukou směrem k Lubošovi.

„Co se staráš!“ ohradil se.

„Zřejmě mu Margita všechny košíky schovala,“ poznamenal s úsměvem na tváři Bláha.

Ostatní se okamžitě zasmáli.

„Jste pitomci!“ odsekl Luboš a mávl rukou.

„Půjdeme!“ pobídl skupinu houbařů nejstarší člen této party Tonda.

Neznámý houbař nastoupil do svého červeného Fiatu a za přerušovaného zvuku klaksonu odjel.

„Co tím jako chtěl říct?!“ podivil se Mirek.

„Prostě se jen rozloučil,“ zareagoval Hrazdil a zarazil si svou černou kšiltovku více do čela.

Skupina vyrazila do lesa.

* * *

Po několika minutách našel prvního velkého hříba Mirek.

„Mám první úlovek!“

„Se nezblázni!“ vyprskl Lešek.

Určitě ho štvalo, že nebyl první, kdo našel houbu.

„A já mám také!“ přidal se Tonda.

„Sakra, chlapi!“ procedil mezi zuby Lešek. „Nemusíte hlásit každou houbu!“

„Jenom tě provokují,“ ozval se Bláha.

„A zbylo tam ještě něco?!“ zeptal se Hrazdil s úsměvem na tváři.

„Nechte toho!“ zavrčel Lešek.

„Mohli bychom jít více na západ,“ podotkl Bláha.

„K Peci nad Sněžkou?“ podivil se Mirek. „Mám tam chatu...“

„...to my víme,“ vyprskl Luboš.

Jako by ho to snad štvalo nebo záviděl Mirkovi, že si postavil chatu uprostřed lesa. Ačkoliv nebyl jediný, kdo ji tam má.

„Co kdybychom šli severovýchodním směrem?“ navrhl Mirek.

„Chceš přejít přes hranice?“ udivil se Bláha.

„A proč ne?“

„Kdo by tam čekal skupinku houbařů?“

„A co pohraniční stráž?“

„Češi to moc neřeší.“

„Od té doby, co začaly další vlny migrace, pohraniční hlídky jsou opět aktivní.“

„Češi možná ne, ale Poláci tam mají velmi aktivní pohraniční hlídky.“

„Je po dešti, myslím, že bychom to mohli risknout,“ navrhl Lešek.

„Vážně to chcete udělat?!“ podivil se Šíma.

„Srabe!“ vyhrkl Luboš.

„Jen opatrný,“ poznamenal Šíma.

„Jsme tu kvůli houbám, takže, proč ne!“ promluvil Tonda.

„Rozhodně!“ přidal se Lešek.

„Je to jen les, a pár houbařů nikdo u hranice řešit nebude,“ snažil se Bláha uklidnit ty, kteří si tímto rozhodnutím nebyli jistí.

Skupina se nakonec dohodla, že česko-polskou hranici překročí.

* * *

Během čtyřiceti minut se skupina sedmi houbařů ocitla v Polsku. Rozdělili se na tři menší skupinky, ale drželi se poblíž, aby se neztratili.

„Co ten tvůj kluk, Tondo? Bude se ženit nebo je to jen drb?“
zeptal se Mirek.

„Je to pravda,“ odpověděl Tonda.

„A to musí nebo se tak rozhodl?“

„Poznali se v Trutnově na škole. Zatím prý těhotná není.“

„Moje dcera jde na univerzitu do Hradce Králové.“

„Není to daleko?“

„Jo, to sice jo, ale poblíž žádná přírodovědecká fakulta takového formátu není.“

„To měla štěstí, že se tam dostala.“

„Správně. Bylo to štěstí. I když vyšla z gymnázia s vyznamenáním, ještě to neznamenal, že jí tam vezmou. Na jedné procházce jsme se však potkali s rodinou. Měli dvě dcery. Později se zjistilo, že jejich otec je v univerzitní radě. No, a pak už to byla jen otázka času, kdy se ho zeptám, jak bych tam mohl svoji holku dostat.“

„A dostal.“

„Samozřejmě. Všechno se dá. Jen vědět, jak na to, a s kým promluvit.“

Muže po chvílce přerušil hlas Zdendy Hrazdila.

„Hej!“ zavolal na všechny.

„Co se děje?“ zeptal se Lešek jako první.

„Tohle byste měli vidět,“ odvětil a ukázal na jedno místo.

„Co jsi našel? Nějakou prašivku?!“ zachechtal se Luboš.

První k Hrazdilovi dorazil Bláha.

„Ty vole, to je něčí ruka!“ vyhrkl.

„Sakra!“ přidal se Luboš.

„Cože?“

„Lidská ruka?!“

Nikdo z přítomných už nepronesl žádnou vtipnou hlášku. Skutečnost, že právě našli lidskou ruku, v nich vyvolala debatu o tom, že by se měli okamžitě vrátit.

„Myslím, že bychom měli odtud vypadnout!“ navrhl Mirek.

„Je to jenom ruka nebo je v zemi i tělo?“ zeptal se Bláha.

„Zajímá tě to? Mě ne!“ vyhrkl Luboš.

„Podíváme se,“ navrhl Bláha,

„Jsi blbej!“ vyprskl Hrazdil.

„Zdendo, ty jsi byl vždycky posera!“ procedil mezi zuby Bláha.

„Tohle není sranda. Je to mrtvej člověk,“ ohradil se Hrazdil.

„Má pravdu,“ přidal se Mirek na jeho stranu.

„Ale přišli jsme hledat houby!“ řekl Bláha.

„No a tohle je lidské tělo. Ještě k tomu mrtvé, takže bychom se měli vrátit,“ podotkl Šíma.

„Pro jednou s tebou souhlasím,“ pronesl Luboš a kopl do červené muchomůrky, kterou uviděl.

„Do prdele!“ vyprskl Mirek a byl našťvaný, že se takový super výlet hned na začátku pokazil.

„Přišel jsem kvůli houbám,“ ozval se Lešek.

„Budeme hlasovat!“ navrhl Bláha.

„Jsi normální?!“ vyprskl Hradil. „Tohle není o nějakém blbém hlasování. Prostě odsud padáme.“

„Houby rostou i jinde!“

„Já se chci podívat,“ promluvil znovu Bláha a klackem začal odhrnovat hlínu.

Zanedlouho byli všichni svědky toho, že tam je zahrabané lidské torzo.

„Do prdele! Kdo tohle mohl udělat?“ podivil se Hrazdil.

„Sakra!“

„Kurňa!“

„Mizíme odsud!“

„Půjdeme dál!“

„Ale zpátky do Čech.“

„Kdo je proto, abychom pokračovali?“ zeptal se vzápětí Bláha.

Parta se během několika minut rozdělila na dvě skupiny. Lešek a Bláha chtějí dál hledat houby. Skupina vedená Zdendou Hrazdilem: Mirek, Tonda, Luboš a Šíma se chtějí vrátit.

* * *

Ruku zvedl jen Lešek. Ostatní jen kroutili hlavami.

„Myslím, že je rozhodnuto!“ pronesl Mirek.

„Fajn, půjdeme sami!“ ozval se Lešek a podíval se na Bláhu.

Ten mu to odkýval.

„Jaromíre, vraťme se všichni zpátky,“ naléhal Hrazdil, ale Bláha se nenechal obměkčit.

„Našli jsme mrtvého člověka, vlastně jen část,“ spustil Bláha.

„Když to nahlásíme, budeme muset vysvětlit, jak jsme se sem dostali...“

„...právě proto odsud vypadneme, a nikdo se o tom bavit nebude!“ přerušil ho Mirek.

„Vážně si myslíš, že se někdo z nás nepochlubí v hospodě?“

„My se vracíme,“ vstoupil do toho Hrazdil a podíval se na ostatní.

Ostatní to odkývali a vyrazili zpět. Jakmile se skupina vedená Hrazdilem dala do pohybu, ozval se Šíma.

„Jdu s vámi!“ řekl směrem k Leškovi a Bláhovi.

„Nekecej! Opatrný Šíma dostal odvahu pro pořádný dobrodružství,“ promluvil Bláha.

„Tvoje volba,“ odsekl Mirek.

„Zdenda má auto,“ řekl Bláha směrem k Hrazdilovi. „My ho máme také. Setkáme se u Mirka na chatě, podle plánu.“

„Dobře!“ sykl Hrazdil a jeho skupina vyrazila zpátky k česko-polským hranicím.

Skupina B: Lešek, Bláha a Šíma pokračovali směrem do hustého lesa.

2. Na polském území, asi půl hodiny poté

Skupina A: Zdenda Hrazdil, Mirek, Tonda a Luboš se blížila k česko-polským hranicím.

„Myslíte, že toho chlapa zabil jinej člověk?“ zeptal se po chvílce Hrazdil.

„Koho to zajímá!“ vyhrkl Luboš.

„Kdo něco takového může udělat,“ promluvil Tonda.

„Nebavme se o tom už,“ štěkl Mirek.

„No, jasně...“ vyprskl Luboš.

Au!

Vzápětí se Luboš řízl o kus drátu, který trčel ze země.

„Sakra!“ zaklel a snažil se ránu zavázat hadrem, který vytáhl z kapsy.

„Chceš pomoci?“ zeptal se Mirek.

„To zvládnou!“ ohradil se.

„Kašli na něho, na vzteklouna,“ ozval se Hrazdil a mávl rukou.

Každý věděl, že Luboš je ztracený případ. Přesto jsme se s ním kamarádili. Dokázal udělat legraci, i když tomu někdy předcházelo několik scén, kde se ukázala jeho vzteklá povaha.

„On nás dožene,“ přidal se Tonda.

Skupina pokračovala dál bez Luboše, který se posadil na pařez a snažil se ošetřit si své zranění.

Vzzt!

Něco se mihlo kolem stromů.

„Moc vtipný!“ zabručel Luboš a pomalu se zvedal na nohy, když uslyšel jemné křupnutí.

„Mirku?!“

Nikdo se však neozýval.

„Fajn, vystrašili jste mě, tak byste mohli...“

Luboš už to nedopověděl. Jakási neznámá síla ho srazila k zemi.

* * *

Skupina B: Lešek, Bláha a Šíma, pokračovala hustým lesem.

„Tady je hub,“ radoval se Lešek, který už měl skoro plný košík.

„Chlapci udělali chybu, že se vrátili,“ dodal Bláha.

„Už mám plný košík,“ ozval se Šíma.

„Ale ještě se nevrátíme,“ řekl Lešek a naznačil rukou směrem ke skále, která se tyčila mezi obrovitými borovicemi.

Aaah!

„Slyšeli jste to?“ zareagoval jako první Šíma.

„Co to bylo?“ zeptal se Lešek.

„Šlo to od česko-polských hranic,“ dodal Bláha a podíval se na Leška.

Ten jen ustrašeně pozvedl obočí.

* * *

Když se Luboš probral, uviděl před sebou tvář jakého si neznámého tvora. Vykřikl a snažil se pochopit, co se to s ním děje. Visel skoro metr nad zemí a studená tlapa neznámého tvora ho tlačila ke stromu.

„Co to kurva...“,“ chrčel a rukama se snažil zbavit stisku, aby se neudusil.

Váha jeho těla ho však táhla k zemi.

„Kdo-kdo-jsi?“ vyhrkl.

Tvor však neodpověděl a svou oběť si prohlížel.

*‘Co jsi zač? Co ode mě chceš? Nic jsem ti neudělal, nech mě jít,’
prolétlo Lubošovi hlavou.*

Tvor mlčel.

*Jestli ti tohle někdo udělal, tak já to nebyl, pomyslel si a vzpomněl si
hned na Šimu a na ty jeho sci-fi seriály, ve kterých se občas vyskytují
monstra jako je zrovna on.*

Téměř třímetrové monstrum...

* * *

[Před deseti minutami]

Skupina A: Zdenda Hrazdil, Mirek a Tonda se vracela k česko-polským hranicím, když v tom je zastavil výkřik.

Aaah!

„Co to bylo?!“ vyhrkl Mirek.

„Kde je Luboš?“ zeptal se Tonda.

„No, zůstal za námi. Seděl na tom pařeze,“ odpověděl Hrazdil.

Skupina se zastavila.

„Musíme se pro něho vrátit,“ navrhl Mirek.

„Myslíš, že křičel o pomoc?“

„Možná se znovu zranil, co já vím.“

„Počkáme za kopečkem,“ řekl Hrazdil.

„No, tak já tam půjdu sám,“ sykl Mirek a vyrazil k místu, kde naposledy vzteklouna Luboše viděl.

Zdenda Hrazdil jen pokrčil rameny.

* * *

[Současnost]

Luboš se vzpínal a snažil se uvolnit z jeho sevření, ale marně.

„Nech mě jít!“ žadonil.

S tvorem to však ani nehnulo. Sledoval ho. Skoro to vypadalo jako by ho testoval.

‘Chápu, nerozumíš mi,’ pomyslel si Luboš a podíval se mu do očí.

Jeho oči měly červenou barvu. Byly úzké a lesklé. Zapadlé v hranatých jamkách podivně tvarované černozelelé lebky tam zářily jako safíry.

„Rozumieš polski?“ použil Luboš náhle polštinu.

Tvor zavrčel a vycenil zuby. Okamžitě si získal jeho pozornost. Jeho druhá paže se dala do pohybu. Pevně stiskl Lubošovi paži, až se mu drápy zaryly do jeho kůže.

Eh!

Luboš sykl a plivl mu do tváře.

„Potworo!“

Netvor se zarazil. Toho chtěl Luboš využít a pokusil se mu velet.

„A teraz powól mi odejś!“ vyhrkl.

Znovu se ozvalo hluboké vrčení. Netvor vycenil zuby a ve vteřině ukousl Lubošovi hlavu. Jeho tělo se sesunulo k zemi. Kolem stromu se hned vytvořila velká krvavá skvrna.

* * *

Ve stejnou chvíli se objevil Mirek, který viděl neznámého netvora, jak ukusuje Lubošovu hlavu.

Do prdele!

Otočil se a rychle vyběhl zpátky k ostatním, aby je varoval. Zpanikařil a vůbec nekoukal na cestu. Nevšiml si ležících větví a šlápl do nich. Netvor se okamžitě otočil. Jakmile uviděl běžícího člověka, vyrazil za ním. Černý třímetrovy tvor se rozeběhl za svou kořistí. Větve praskaly. Jedna za druhou. Těžké tělo se hnalo neuvěřitelnou rychlostí vpřed.

Gřřp!

Strom se zlomil pod silnou paží netvora.

Vrrrr!

Mirek utíkal, co mu nohy stačily. Ostatní pokračovali pomalu dál, aniž by tušili, co se za nimi děje. Když se ohlédl, uviděl, jak se